

[Socialministeren.]

vil man så have dette lavtlønstillæg, som jeg vil kalde det, til at folde sig ud for alle pensionister, uanset hvilken status de har økonomisk set. Det tror jeg ikke vil være rigtigt. Jeg tror, vi må holde på, at dette tillæg er et tillæg for de pensionister, som kun har pensionen at leve af.

Det ærede medlem hr. Chr. Madsen spørger efter målsigtet for pensionen: hvor vil man havne, hvad tænker man på o. s. v.? Jeg kan sige, at vi har disse forskellige udvalg i gang med at opbygge et systematisk pensionssystem, men ved siden af må vi jo, så vidt det er gørligt, lade pensionerne følge den almindelige velstandsudvikling i samfundet. For det kan vel ikke tænkes, at for alle andre grupper i landet — det være sig arbejdere eller tjenestemænd eller andre — stiger velstanden, men pensionsgruppen skal stå tilbage. Det tror jeg heller ikke folket vil indstille sig på, så vi må nok hellere styre efter det sigte.

Hvad angår sammenligningen med de andre nordiske lande, hvor højt vi står i forhold til nationalproduktet eller andre faktorer, kan jeg sige, at det svinger jo i høj grad efter de opgaver, man tager op i de enkelte lande fra år til år. Når Norge har en ganske særlig kraftig stigning, beror det bl. a. på, at Norge i en lang række år har været bag efter Sverige og Danmark og derfor rykker op, når vi regner det om i procenter.

Det ærede medlem hr. Niels Mørk var inde på korttidsforsikringerne og omtalte en harmonisering af disse, sygeforsikring og arbejdsledselsforsikring og ulykkesforsikring. Jeg kan sige, at jeg er meget lydhør over for det. Det er jo overladt til socialreformkommissionen at se på det spørgsmål, og da flere af dem, der har været inde på denne harmonisering, er medlemmer af kommissionen, vil jeg sige: god vind, kil på, og lad os se, om ikke vi kan harmonisere dér og dermed også på det felt spare i administration.

Det ærede medlem nævnte procentsatserne for korttidsydelse. Jeg synes, vi skal understrege, at de satser, der blev nævnt her, er fra den 1. april 1965, men at de for sygeforsikringens vedkommende fra den 1. april 1966 forhøjes fra 26 kr. til 33 kr.

En del ordførere har været inde på spørgs-

målet om børneforsorgen. Jeg vil gerne om dette sige noget generelt. Efter det, jeg hører fra diskussionsmøder landet over, i radioen og også her i dag, er det, ligesom man forudsætter, at den nye lov om børne- og ungdomsforsorg, vi vedtog med virkning fra den 1. april i år, skulle kunne ligge færdigudbygget i dette finanslovsforslag. Det er en rammelov, og på samme måde, som vi må sige, at familievejledningen med dens forebyggende arbejde skal have tid til at udvikle sig, på samme måde må vi have lov til at sige, at loven om børne- og ungdomsforsorg må gro i takt med vore muligheder; det gælder vore økonomiske muligheder, det gælder vore tekniske muligheder og vore normeringsmuligheder. Det gælder også mulighederne med hensyn til personale og sammenholdt med det også i høj grad uddannelsesmulighederne for det personale, vi skal bruge. Så jeg er altså nødt til at sige, at på samme måde, som folkeskoleloven er en rammelov fra 1958, og den er mig bekendt ikke fyldt ud endnu, og åndssvage-loven er en rammelov fra 1959 — for denne lovs vedkommende har man i dag stået og beklaget sig over, at det ikke går stærkt nok, samtidig med at man erkender, at der dog er sket ganske betydelige fremskridt — på samme måde er børne- og ungdomsforsorgsloven en rammelov, som vi må udbygge i takt med vore muligheder.

Det skal siges generelt, og når det er sagt generelt, vil jeg gerne oplyse, at vi har nogle personaleproblemer, som er opstået bl. a. derved, at antallet af børn og unge, der skulle under forsorg, er færre, men procenten af de vanskelige er større. Det ligger i sagens natur, at når hele det forebyggende arbejde med børnehaver, ungdomsklubber, fritidsklubber, familievejledning o. s. v. tager sig af så og så mange, som rent faktisk reddes fra institutioner, så må de unge, som det offentlige må tage sig af, være tilsvarende lidt vanskeligere. Det fører igen med sig, at vi ikke kan køre på en gammel opbevaringslinje med hensyn til disse børn og unge; der må en udrensning af vore institutioner til, så de bygges op og forbedres til en moderne forsorg. Endvidere må den uddannelse af medarbejderne, som det ærede medlem hr. Søren Andersen særlig spurgte om, være i orden, og så må vi have behandlingslinjen ført igennem. Det er det, vi må stræbe efter,